

РЕШЕНИЕ

№ 5493

гр. София, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Тодорова, като разгледа дело номер **608** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 2435/24.01.2022 г., по описа на Административен съд София град, подадена от КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ, ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], представлявана от председателя Д. М., срещу писмо изх. № 02.50-6 от 10.01.2022 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ (ОПДУ), с което във връзка предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по проект, финансиран от Оперативна програма „Добро управление“, с наименование „Повишаване на квалификацията на служителите в регионалните дирекции на Комисията за защита на потребителите, чрез придобиване на нови знания и изграждане на уменията в защита правата на потребителите“ и регистрационен № BG05SFOP001-2.019-0049 от 29.05.2020 г. е отказано верифициране на сума в размер на 21 271,72 лева (двадесет и една хиляди двеста седемдесет и един лева и 72 ст.).

В жалбата е направено уточнение, че се оспорва решението само в частта му по т. 2, където е направен отказ за верифициране на разходи в размер на 8 640,00 лева по РОД, по фактура № 2/13.07.2021 г. на Консорциум КД Ю., отчетена в бюджетен ред 1.3, представляващи равностойността на 6 нощувки на 12 служители или общо на 72

нощувки, съгласно чл. 57, ал.1, т.4 от ЗУСЕСИФ във връзка с чл.6, ал.1 от ЗФУКПС, по аргумент от чл.27 от Н..

В жалбата на първо място се излагат аргументи, че административният акт е постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие на приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона. Конкретно се излагат аргументи, че отчитането на разходите за проведеното обучение не е по предвидения ред в Наредбата за командировките в страната, а във връзка със сключен договор № 69/27.11.2020 г. с Консорциум КД Ю. след проведена процедура по реда на ЗОП - публично състезание с предмет: „Организиране на специализирани обучения за служителите на шестте Регионални дирекции на Комисията за защита на потребителите по проект № BG05SFOP001-2.019-0049, с наименование „Повишаване на квалификацията на служителите в регионалните дирекции на Комисията за защита на потребителите, чрез придобиване на нови знания и надграждане на уменията в защита правата на потребителите, финансиран по ОПДУ, съфинансирана от ЕС чрез ЕСФ“. Навеждат се твърдения, че констатираната от УО забрана на чл. 27 от Наредбата за командировките в страната регулира възстановяването на квартирни пари на командированото лице, а не заплащането на услуга по обучаване на лица при избран външен изпълнител. Сочи се, че в конкретния случай лицата са били настанени в описания хотел в к.к. С. С. К. и Е. и са присъствали по време на всичките дни на обучението, за което са представени съответните документи. В допълнение е отбелязано, че к.к. С. С. К. и Е. се намира извън [населено място] - след указателната табела за край на [населено място] и за ежедневно придвижване до мястото на обучение и обратно биха били направени допълнителни разходи за транспорт. На следващо място се развиват доводи, че разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСУЕСИФ определя за допустими разходите, за които са осъществени едновременно седем условия, които следва да са изпълнени кумулативно, но в случая ръководителят на УО е отказал да верифицира сумите по искането за плащане поради недопустимост на разходите на две основания - по чл. 57, ал. 1, т. 4 и т. 6 от ЗУСЕСИФ, т. е. по съображения, че разходите не са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство и за тях не е налична одитна следа. Във връзка с това твърди, че в мотивите на решението не са изложени фактически твърдения и не са наведени никакви конкретни доводи нито за незаконосъобразност на разхода, нито за липса на надеждна одитна следа. Иска се отмяна на оспореното решение, с което е отказано да бъдат верифицирани разходите по т. 2. Претендира се присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. Д., която поддържа жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ 2014-2020 чрез юрк. К. оспорва жалбата като неоснователна и изразява искане същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, в настоящия състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.05.2020 г., между И. Д. П., директор на дирекция „Добро управление“ в Администрацията на Министерския съвет, в качеството ѝ на ръководител на УО на

ОПДУ и КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ е подписан Административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (АДБФП) №BG05SFOP001-2.019-0049-C01, по Оперативна програма „Добро управление”, чрез подбор на проектни предложения с наименование „Повишаване на квалификацията на служителите в регионалните дирекции на Комисията за защита на потребителите, чрез придобиване на нови знания и надграждане на уменията в защита правата на потребителите“ по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ с рег. номер на проекта BG05SFOP001-2.019- 0049.

Неразделна част от цитирания по-горе договор са неговите приложения, а именно:

Приложение 1: Формуляр за кандидатстване

Приложение 2: Условия за изпълнение на проекти, финансирани по Оперативна програма „Добро управление” по Процедура BG05SFOP001-2.019;

Приложение 3: Декларация от бенефициента за съгласие за предоставяне на информация от компетентния орган по приходите.

В „Раздел 7 на проектното предложение – „План за изпълнение/Дейности по проекта“ е налично и подробно описание на дейността „Специализирано обучение за служители на шестте регионални дирекции на КЗП в тематично направление „Прилагане на закона за потребителския кредит, в т.ч и практиките в резултат на непрекъснатия процес на дигитализация на финансовите услуги“ и тематично направление „Д. европейски и национални практики на контролните органи по ЗЗП, свързани с договорите извън търговския обект“. Предвидени са две тематични направления, като е заложено и в двете да участват 105 бр. служители съответно от РД С. – 25 бр., РД М. - 11 бр., РД Р. – 16 бр., РД В. – 20 бр., РД Б. – 14 бр. и РД П. – 19 бр. Описан е и начинът на изпълнение на дейността, а именно всяко от обученията ще се провежда в присъствена форма по териториален принцип, в това число и един брой за РД В. и РД Б., извън населеното място по месторабота, на разстояние не повече от 400 км. от В. и Б. – 34 служители общо за всяко тематично направление. Посочено е, че обучението ще е с продължителност не повече от 4 календарни дни и ще включва теоретична и практическа част. Предвидено е, че дейността ще бъде извършена чрез външно възлагане при спазване на условията и реда предвидени в ЗОП, изискванията на процедурата и указанията на УО.

Въз основа на проведената обществена поръчка е сключен договор № 69 от 27.11.2020 г. между КЗП и Консорциум КД Ю. с предмет „Организиране на специализирани обучения за служителите на шестте Регионални дирекции на КЗП по проект № BG05SFOP001-2.019-0049, с наименование „Повишаване на квалификацията на служителите в регионалните дирекции на Комисията за защита на потребителите, чрез придобиване на нови знания и надграждане на уменията в защита правата на потребителите, финансиран по ОПДУ, съфинансирана от ЕС чрез ЕСФ“.

Чрез системата ИСУН, от жалбоподателя е депозирано искане за окончателно плащане № 3 от 25.11.2021 г. по проект с наименование по проект № BG05SFOP001-2.019-0049, с наименование „Повишаване на квалификацията на служителите в регионалните дирекции на Комисията за защита на потребителите, чрез придобиване на нови знания и надграждане на уменията в защита правата на потребителите, финансиран по ОПДУ, съфинансирана от ЕС чрез ЕСФ“. Към искането са приложени технически и финансов отчети.

Във връзка с това от страна на УО на ОПДУ е изпратено писмо чрез ИСУН с

кореспонденция № BG05SFOP001-2.019-0049-C01-M032/26.11.2021 г., с което са изискани допълнителни документи и разяснения в пакета отчетни документи във връзка с верификацията на разходите, отчетени в искането за плащане. Предоставен е срок за отговор от 5 дни.

На 02.12.2021 г. и 03.12.2021 г. от страна на бенефициента са представени допълнителни документи и разяснения с кореспонденция № BG05SFOP001-2.019-0049-C01-M034 и версии № 2 на техническия отчет и финансовия отчет. На 20.12.2021 г. с кореспонденция в ИСУН № BG05SFOP001-2.019-0049-C01-M036 бенефициентът е отправил искане за връщането на елемент на пакета отчетни документи с цел представяне на част от поисканите допълнителни документи, непредставени преди това от него.

С оспореното Писмо изх. № 02.50-6/10.01.2022 г., издадено от директор на дирекция „Добро управление“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“, на основание чл. 32 от Наредба за определяне на условията, реда и механизма за функциониране на информационната система за управление и наблюдение на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове (ИСУН) и за провеждане на производства пред управляващите органи посредством ИСУН, във връзка с чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, бенефициентът е уведомен, че по искане за окончателно плащане № 3 от 24.11.2021 г. не са верифицирани разходи в общ размер 21 271,72 лева.

Предмет на настоящото производство са неверифицирани разходи по т.2 от акта, а именно сума в размер на 8 640,00 лева по РОД фактура № 2/13.7.2021 г. на Консорциум КД Ю., отчетена в бюджетен ред 1.3, представляващи равностойността на 6 нощувки на 12 служители или общо 72 нощувки съгласно чл. 57, ал.1, т. 4 от ЗУСЕСИФ във връзка с чл. 6, ал. 1 от ЗФУКПС, по аргумент на чл. 27 от Н.

Видно от оспореният акт е, че УО на ОПДУ е отказал да верифицира процесните разходи поради констатация за незаконосъобразност на отчетените нощувки на служителите от [населено място] в к.к. Св. Св. К. и Е..

Конкретно и във връзка с възраженията на бенефициента са изложени аргументи, че обстоятелството, че извършването на услугите по организирането и провеждането на обучението е възложено на външен изпълнител не променя факта, че бенефициентът следва да съобразява действията си с приложимата нормативна уредба. Посочено е, че основанието за осигуряване на нощувки произтича от заповедта за командировка, издадена от председателя на КЗП, но служителите на КЗП с местоживеене в [населено място] не следва да се считат за командировани, с оглед разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Наредбата за командироване в страната. Основанието за това е статутът на курортен комплекс „Св. Св. К. и Е.“, който съгласно Единния класификатор на административно-териториалните и териториалните единици е селищно образувание с национално значение, което според чл. 22, ал. 1 от Закона за административно-териториалното устройство на РБ е разположено на територията на едно населено място, в конкретния случай [населено място]. Видно от оспореното писмо е, че УО на ОПДУ приема, че ползването на нощувки по договора с изпълнителя по своята същност е аналогично на ползването на квартирни пари, смисълът на което е да се осигури настаняване на служителите, които не живеят в съответното населено място, в случая [населено място]. Налице е позоваване на разпоредбата на чл. 27 от Н., която ограничава работодателите да заплащат квартирни пари, когато командировката е в населеното място, където живее командированият

или семейството му. Предвид изложеното е направено заключение, че във връзка с чл. 6, ал. 1 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор и по аргумент на чл. 27 от Н. разходите в размер на 8 640 лева за 72 нощувки (12 служители * 6 нощувки) на служителите, живеещи в [населено място], са незаконосъобразни, респективно недопустими съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима: подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, от заинтересована страна и в преклузивния законов срок за обжалване.

Съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ /към настоящия момент Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление - загл. изм. – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г./ Управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. II от ЗУСЕСИФ ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или оправомощено от него лице. В случая ръководител на управляващия орган е министър-председателят, който със Заповед № Р-16/01.02.2022 г., на основание чл. 77а, ал. 1, т. 1 - 3 и ал. 2 от Устройствения правилник на МС и неговата администрация, чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕСИФ, е възложил на И. П. – директор на дирекция „Добро управление“ в администрацията на МС, да осъществява правомощията на ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“ 2014-2020. С оглед на горното съдът прави извод, че процесното решение е издадено от компетентен административен орган.

Обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 59, ал. 2 от АПК. От формална страна актът съдържа фактически и правни основания с оглед на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административното производство е започнало по инициатива на жалбоподателя във връзка с подадено искане за окончателно плащане № 3 от 24.11.2021 г., включително и представените към същото разходооправдателни документи. Същото е приключило с издаване на оспорваното писмо.

Относно спазване на материалноправните разпоредби, съдът съобрази следното:

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 ЗУСЕСИФ. Съгласно цитираните разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Съгласно чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕСИФ. Според чл. 59, ал. 1 ЗУСЕСИФ конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период за всяка оперативна програма по чл. 3, ал. 2 от закона се определят с нормативен акт на Министерския съвет. Следователно разпоредбите, които регламентират условията за допустимост, представляващи правно основание за верифициране или отказ от верифициране на

разходи, се съдържат в чл. 57 и чл. 58 от ЗУСЕСИФ.

Съгласно чл. 57, ал. 1 ЗУСЕСИФ /в релевантната редакция/ разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1. разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2; 2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; 3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5. разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6. за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията от 3 март 2014 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи. Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ Управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо.

Чл. 63, ал. 1 от закона предвижда, че Управляващият орган може да изисква допълнително представяне на документи във връзка с искания за междинни и окончателни плащания, както и на разяснения от бенефициента, когато: 1. сума, включена в искането за плащане, не е дължима; 2. не са предоставени заверени фактури и/или счетоводни документи с еквивалентна доказателствена стойност, или други изискуеми документи, доказващи извършване на дейностите в съответствие с условията за допустимост по раздел I; 3. има съмнение за нередност, отнасяща се до съответните разходи; 4. представените документи за физическия и финансов напредък на проекта са некоректно попълнени или не съдържат цялата задължителна информация.

За да не верифицира разходите в частта по т. 2 в размер на 8 640,00 лева, УО се е мотивирал с липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ условия - разходите не са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство.

Условията за командироване в страната, размерите на командировъчните пари (пътни, дневни и квартирни), редът за отчитането им, както и правата и задълженията на командированите и командированите са уредени в Наредба за командировките в страната /Н./.. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредбата командировките се извършват въз основа на предварително

издадена писмена заповед. В този смисъл видно от представените по делото доказателства за участието в обучението, служителите от регионалните дирекции от [населено място], Б. и Р. са командирвани от председателя на КЗП със Заповед № 273/26.5.2021 г. на основание на чл. 8, ал. 1 и ал. 2, т. 7 и 9 от Устройствения правилник на КЗП, чл. 86, ал. 1 от Закона за държавния служител, чл. 121, ал. 1 от Кодекса на труда и Н..

Видно от цитираните норми на Устройствения правилник на КЗП /<https://www.kzp.bg/data/content/u/9/upload/Z.%20i%20naredbi/2022/%20%D0%BFD1%80%D0%B0%D0%B2%D0%B8%D0%BB%D0%BD%D0%B8%D0%BA%20%D0%9A%D0%97%D0%9F%202022.pdf> / е, че на председателя на комисията е възложено да командирова служители и членове на комисията. Съгласно чл. 86, ал. 1 от Закона за държавния служител при служебна необходимост органът по назначаването може да командирова държавния служител временно да изпълнява службата си в друго населено място, в рамките на същата администрация, а на основание чл. 121, ал. 1 от Кодекса на труда, когато нуждите на предприятието налагат, работодателят може да командирова работника или служителя за изпълнение на трудовите задължения извън мястото на постоянната му работа, но за не повече от 30 календарни дни без прекъсване.

В случая не е налице спор, че председателя на КЗП е издал Заповед № 273/26.5.2021 г., с която служителите от регионалните дирекции от [населено място], Б. и Р. са командирвани за участие в обучението. Спорът се свежда до това дали законосъобразно са осъществени разходи за нощувки за служители на КЗП от [населено място], при положение, че мястото на провеждане на процесното обучение е к.к Св. Св. К. и Е., респективно считат ли се тези лица за командирвани.

Основната цел на командироването е възлагане на служебни задачи на работници и служители извън границите на населените места, където е мястото на работата им. За обезпечаване изпълнението на задачите в Н. е предвидено заплащането на пътни, дневни и квартирни пари. Съгласно чл. 26, ал. 1 от Н. на командирования се заплащат квартирни пари за нощуване в мястото на командировката, като в разпоредбата на чл. 27 от Н. е предвидено и ограничение, а именно не се заплащат квартирни пари, когато командировката е в населено място, където живее командированият или семейството му, и в случая по чл. 24, ал. 2. Нормата на чл. 6 от Н. пък предвижда, че не се считат командирвани лицата, които изпълняват служебни задачи в границите на населените места, където е мястото на работата им, определено при възникване на трудовото правоотношение.

В този смисъл не е налице спор и относно местожителството и местоработата на лицата, по отношение на които не са признати разходите за 72 нощувки (12 служители * 6 нощувки), а именно в [населено място], както и, че същите са били включени в заповедта за командироване до к.к Св. Св. К. и Е. за срок от 7 дни, със задача участие в обучение на теми, касаещи прилагането на нормативната уредба от компетенциите на КЗП. Не се спори и по отношение на факта, че к.к Св. Св. К. и Е. е селищно образувание с национално значение. Същото съгласно чл. 22, ал. 1 от Закона за административно-териториалното устройство на Република България е

разположено на територията на едно или повече населени места и няма самостоятелно землище. В случая това е [населено място].

Във връзка с това съдът приема, че изводът на УО на ОПДУ за незаконосъобразност на разхода за нощувки на служителите от [населено място] в к.к. Св. Св. К. и Е. за законосъобразен. Правилно административния орган се е позовал на разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор (ЗФУКПС), съгласно който ръководителите на организациите по чл. 2 от закона отговарят за постигане целите на организациите, като управляват публичните средства по законосъобразен, икономичен, ефикасен и ефективен начин.

В жалбата е посочено, че констатираната от УО забрана на чл. 27 от Наредбата за командировките в страната регулира възстановяването на квартирни пари на командированото лице, а не заплащането на услуга по обучаване на лица при избран външен изпълнител. Действително в случая се касае за извършването на услуги по организиране и провеждане на обучение, което е възложено на външен изпълнител, но посоченото обстоятелство по никакъв начин не освобождава бенефициента от спазване на задължението му за изпълнение на действащата в Република България нормативна уредба. Фактът, че служителите на КЗП от [населено място] са присъствали на тези обучения също не променя това обстоятелство, доколкото в случая се касае за разходване на средства единствено за нощувки, които предвид цитираните правни норми не се следват за лицата, за които е издадена заповед за командироване в населеното място, където живеят. Същите на основание на чл. 6 от Н. не се считат за командировани, тъй като възложената им със Заповед № 273/26.5.2021 г. на председателя на КЗП задача е участие в обучение в к.к. Св. Св. К. и Е. - селищно образование с национално значение, което е на територията на [населено място].

Именно от незаконосъобразността на цитираните по-горе разходи за нощувки на участници от [населено място] в обученията се обосновава и тяхната недопустимост по аргумент на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ. Както вече се посочи съгласно посочената разпоредба разходите се считат за недопустими, ако не са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. В случая всяко нарушение на българското законодателство, включващо всички закони и подзаконови нормативни актове, е основание за непризнаване на разходите за допустими. Доколкото тези разходи са недопустими, те не могат да бъдат верифицирани на основание чл. 62, ал. 2 от ЗУСЕСИФ.

По отношение на възражението на жалбоподателя, че к.к. Св. Св. К. и Е. се намира извън [населено място] - след указателната табела за край на [населено място] и за ежедневно придвижване до мястото на обучение и обратно биха били направени допълнителни разходи за транспорт следва да се посочи, че по делото е представен доклада за изпълнение на договор № 69 на 27.11.2020 г., сключен между КЗП и Консорциум КД Ю. с предмет „Организиране на специализирани обучения за служителите на шестте Регионални дирекции на КЗП по проект № BG05SFOP001-2.019-0049, с наименование „Повишаване на квалификацията на служителите в регионалните дирекции на Комисията за защита на потребителите, чрез

придобиване на нови знания и надграждане на уменията в защита правата на потребителите, Финансиран по ОПДУ, съфинансирана от ЕС чрез ЕСФ“. Видно от раздел 2 „Подготовка на обучението“, т. 9 „Осигуряване на транспорт на участниците в обучението“ е посочено, че „Във връзка с транспортирането на участниците и епидемиологичната обстановка в страната, екипът ни предложи, а възложителя прие това предложение, транспортът да се извърши с лични или служебни автомобили, с цел ограничаване престоя в тясно затворено пространство на голяма група хора. Транспортните разходи на участниците с лични автомобили, бяха възстановени още по време на престоя им за съответното обучение“. Посоченото обстоятелство се потвърждава както от кореспонденцията между бенефициента и УО на ОПДУ, така и от оспорения административен акт. От същите става ясно, че разходите за транспорт са възстановявани на участниците в обучението срещу представени от тях надлежни отчетни документи за пътуване. В този смисъл и в съответствие с разпоредбата на чл. чл. 6, ал. 1 ЗФУКПС следва да се посочи, че определените от жалбоподателя като „допълнителни разходи за транспорт“ биха били в значително по-малък размер от направените разходи за нощувки.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че оспореният административен акт отговаря на изискванията за законосъобразност, поради което и жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, направеното искане и на основание чл. 143, ал.4 от АПК, ответникът има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноски, които съдът определя на основание чл.78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 16 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ, ЕИК[ЕИК], срещу писмо изх. № 02.50-6 от 10.01.2022 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“, в частта му по т. 2, с която е отказано да бъдат верифицирани на разходи в размер на 8 640,00 лева по РОД, по фактура № 2/13.07.2021 г., издадена от Консорциум КД Ю..

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ да заплати на Министерски съвет на Република България сума в размер на 200 /двеста/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: